

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/30/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817010114
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5817010114.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudkýň JUDr. Marcely Malatkej a JUDr. Moniky Liptákovovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. júla 2018, o odvolaní obžalovaného S. I. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/47/2017 zo dňa 8.2.2018, takto

r o z h o d o l i :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp. zn. 6T/47/2017 zo dňa 8.2.2018 v časti - vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine a výroku o náhrade škody

obžalovaného S. I. , nar. XX.X.XXXX v R., trvale bytom
R., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody
v inej trestnej veci v ÚVTOS Banská Bystrica -
Kráľová,

o d s u d z u j e :

Podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 7 Tr. zák. n a s ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. r u š í vo výroku o treste

- rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/71/2016 zo dňa 27.10.2016, právoplatný dňa 27.10.2016, ktorým bol obžalovaný S. I. uznaný vinným z prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. a bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

- rozsudok Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/59/2016 zo dňa 30.3.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/73/2017 zo dňa 22.8.2017, právoplatným dňa 22.8.2017, ktorým bol obžalovaný S. I. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/71/2016 zo dňa 27.10.2016, právoplatným dňa 27.10.2016.

Zároveň sa zrušujú všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný S. I. uznaný vinným v bode 1) a 2) zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s použitím § 138 písm. e) Tr. zák. a v bode 1) z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. a to na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Obžalovanému bol podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Z dôvodu uloženia súhrnného trestu boli podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušené vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/71/2016 zo dňa 27.10.2016 a rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/73/2017 zo dňa 22.8.2017, pričom zároveň sa zrušujú všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bolo obžalovanému uložené nahradiť poškodenému E. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, škodu vo výške 527,25 Eur a Mestu Námestovo, so sídlom ul. Cyrila a Metoda 329/6, Námestovo, IČO: 00 314 676, škodu vo výške 31,98 Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bol poškodený E. T. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný S. I. prostredníctvom obhajkyne písomným podaním zo dňa 23.2.2018, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 23.2.2018, a to tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste.

Obžalovaný podané odvolanie zdôvodnil rovnako prostredníctvom obhajkyne písomným podaním zo dňa 10.4.2018, doručeným Krajskému súdu v Žiline dňa 11.4.2018, a to nasledovne:

Už v prípravnom konaní sa priznal k spáchaniu skutku tak pod bodom 1), ako aj pod bodom 2), svoje protiprávne konanie oľutoval. V prípade skutku pod bodom 1) bolo jeho priznanie jediným usvedčujúcim dôkazom. Nesúhlasí však s právnou kvalifikáciou skutku pod bodom 2). Súd prvého stupňa skutok pod bodom 2) právne kvalifikoval ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s použitím § 138 písm. e) Tr. zák. Zastáva názor, že súd prvého stupňa mal skutok správne kvalifikovať ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. e) Tr. zák. Pričítanie vlámania súdom prvého stupňa ako závažnejší spôsob konania je v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Tr. zák. Podľa tohto zákonného ustanovenia na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu, či priťažujúcu okolnosť, alebo ako na okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Rozpornosť takého postupu, keď je v prípade vlámania protiprávne konanie právne kvalifikované ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., hoci pre takéto prípady je tu samostatná skutková podstata podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., si uvedomuje aj zákonodarca. Preto Ministerstvo spravodlivosti SR pripravilo novelu Trestného zákona, ktorá je pripojená k návrhu zákona o výkone rozhodnutia o zaistení majetku a správe zaisteného majetku a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Návrh novely Trestného zákona má v legislatívnom konaní číslo LP/2017/626. Uznesením Národnej rady SR č. CRD-296/2018 bolo o predmetom návrhu zákona rozhodnuté tak, že bude prerokovaný v druhom čítaní a bol pridelený určeným výborom na prerokovanie (podľa aktuálneho návrhu zákona je predmetná novela Tr. zákona zapracovaná v Čl. II. bod 11). Podľa tejto novely je v ustanovení § 138 písm. e) Tr. zák. priamo vylúčené vlámanie pri trestnom čine krádeže podľa § 212 Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o vine a treste a skutok pod bodom 2) rozsudku právne kvalifikoval nie ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., ale ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. V prípade, ak sa odvolací súd s takouto navrhovanou kvalifikáciou nestotožní, aby vzhľadom na pripravovanú zmenu Trestného zákona a pre spravodlivé posúdenie konania obžalovaného uložil mu miernejší súhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby.

Odvolaie obžalovaný zdôvodnil aj sám písomným podaním zo dňa 17.5.2018, doručeným Krajskému súdu v Žiline dňa 18.5.2018. Obžalovaný totožne so zdôvodnením odvolania obhajkyňou namieta právnú kvalifikáciu skutku pod bodom 2) ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Tdo/24/2009, ktorého právna veta znie: „Ak sa páchatel dopustí prečinu krádeže vlámaním a spôsobí tak malú škodu, je nutné jeho konanie právne kvalifikovať ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. a nie podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák.

V súvislosti s nesprávnou právnou kvalifikáciou skutku pod bodom 2) poukazuje aj na ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého zákonného ustanovenia, na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Citované ustanovenie Trestného zákona teda stanovuje výslovný zákaz (zákonný) dvojitého pričítania tej istej okolnosti (použitie slova „nemožno“), a to tak na ľarchu, ako aj v prospech páchatel'a. Ak je teda určitá konkrétna okolnosť zákonným znakom konkrétneho trestného činu, alebo povedané inak, ak je určitá okolnosť znakom základnej skutkovej podstaty toho istého trestného činu, nie je možné v zmysle § 38 ods. 1 Tr. zák. považovať ju aj za okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, t.j. aj za kvalifikovanú skutkovú podstatu (zákaz dvojitého pričítania sa uplatňuje len v rámci skutkovej podstaty toho istého trestného činu). Ide o kogentnú normu, od ktorej sa nemožno odchyliť. Uvedené je nutné rešpektovať rovnako ako napr. ustanovenie, podľa ktorého páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je uvedené v Trestnom zákone alebo, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase spáchania skutku a podľa neskoršieho zákona len v prípade, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie (takéto pravidlo nemožno dopĺňať výkladom, napr. za použitia extenzívneho výkladu, či s použitím analógie dokonca v neprospech páchatel'a a už vôbec nie je možné meniť ho voľnou úvahou sudcu pri rozhodovaní, ktorá nemá výslovnú oporu v zákonom ustanovení).

Predmetné ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. ale nehovorí nič o tom, že ak jeden a ten istý trestný čin obsahuje dve alebo viaceré základné skutkové podstaty toho istého trestného činu, ktoré sú len formálne - technicky rozčlenené na viaceré odseky (pri trestnom čine krádeže na odseky 1) a 2)), tak je možné „vybrať“ tú základnú skutkovú podstatu, ktorá pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu a obísť ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák. tak, že sa vyberie tá základná skutková podstatu, ktorá určitú okolnosť neobsahuje ako znak základnej skutkovej podstaty, ale až ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty.

Právna kvalifikácia krádeže spáchanej vlámaním podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. naráža tiež na zásadu primeranosti trestania. V prípade krádeže vlámaním so škodou nad 266,- Eur sa totiž páchatel' dostáva na úroveň páchatel'a sprenevery so škodou vo výške od 26.000,- Eur do 133.000,- Eur (§ 213 ods. 3 Tr. zák.) alebo páchatel'a podvodu, ktorý spôsobil škodu vo výške najmenej 26.000,- Eur, a to až do 133.000,- Eur (§ 221 ods. 3 písm. a) Tr. zák.).

V súvislosti s pripravovanou novelou Trestného zákona, ktorá sa dotýka § 138 písm. e) Tr. zák. v tom smere, že vlámanie je priamo vylúčené pri trestnom čine krádeže podľa § 212 Tr. zák., poukazuje na príslušnú časť dôvodovej správy: „V praxi orgánov činných v trestnom konaní pretrvávajú problémy s právnou kvalifikáciou krádeže vlámaním, pri ktorej je spôsobená škoda malá. Podľa súčasnej právnej úpravy možno takýto skutok kvalifikovať ako prečin podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. alebo ako zločin podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Tr. zák. s použitím § 138 písm. e) Tr. zák. Obidve právne kvalifikácie sa líšia predovšetkým v trestnej sadzbe, ktorá je pri druhej alternatíve podstatne prísnejšia ako pri prvej. Líšia sa však aj vecnou príslušnosťou a režimom prípravného konania (vyšetrovanie verzus skrátené vyšetrovanie). Výkladové stanoviská, ku ktorým sa už podujali rôzne autority, boli protichodné. Podľa Stanoviska Najvyššieho súdu SR publikovaného pod č. 116 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov č. 6/2012, by sa malo konanie páchatel'a, ktorý si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí škodu malú, kvalifikovať ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zákona, s čím sa nestotožňuje. S uvedeným záverom sú spojené ďalšie anomálie, napr. páchatel'ovi krádeže, ktorý skutkom spôsobí väčšiu škodu (napr. krádeže auta, veci alebo hotovosti v hodnote 26.600,- Eur), hrozí nižší trest ako páchatel'ovi, ktorý sa vláme do latkovej pivnice, chatky, kôlne a ukradne napr. kompóty, drobné náradie so spôsobenou škodou napr. 270,- Eur.

K spáchaniu skutku sa priznal, svoje konanie ľutuje, bude sa snažiť uhradiť spôsobenú škodu, je si vedomý, že za spáchané skutky musí byť potrestaný. Zastáva však názor, že pri rozhodovaní o vine a treste neboli zohľadnené všetky skutočnosti. Súd prvého stupňa mal jeho protiprávne konanie pod bodom 2) správne právne kvalifikovať len ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. Navrhuje, aby krajský súd napadnutý rozsudok z vyššie uvedených dôvodov zrušil vo výroku o vine, ako

aj vo výroku o treste a jeho protiprávne konanie pod bodom 2) právne kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného písomne nevyjadril.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným S. I. bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote, a je čiastočne dôvodné, avšak z iných dôvodov, ako uvádzal obžalovaný.

Odvolací súd primárne zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdnej trestnej činnosti (zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym takým vážnym procesným pochybeniam, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam. Obžalovaný S. I. sa k spáchaniu trestnej činnosti v celom rozsahu priznal. Jeho priznanie je podporené a je v dobrom logickom súlade aj s ďalšími dôkazmi, ktoré ho zo spáchania skutku usvedčujú a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vzhľadom na uvedené odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovanou trestnou činnosťou, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného S. I. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný spáchanie trestnej činnosti priznáva. V priebehu konania pred súdom prvého stupňa, ako aj v rámci tohto odvolacieho konania však namieta právnu kvalifikáciu jeho protiprávneho konania ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., pričom za správnu považuje právnu kvalifikáciu skutku ako prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

V súvislosti s touto odvolacou námietkou obžalovaného týkajúcou sa právnej kvalifikácie, krajský súd poukazuje na Stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR publikované pod č. 116 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 6/2012, prijaté dňa 12.12.2011 (Tpj 78/2011), s ktorého závermi a argumentáciou sa krajský súd bez výhrad stotožňuje a právnu kvalifikáciu protiprávneho konania obžalovaného ako zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. považuje za zákonnú a správnu.

Najvyšší súd SR v právnej vete pod bodom II. Stanoviska vyslovil: „Ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., pri použití § 138 písm. e) Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.)“.

V danom prípade je nesporným, že obžalovaný svojim protiprávnym konaním spôsobil škodu malú, teda je plne na mieste jeho protiprávne konanie kvalifikovať ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. a nie ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák.

V súvislosti s odvolacími námietkami obžalovaného, týkajúcimi sa najmä aplikácie ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák. na jeho prípad, krajský súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia Stanoviska Najvyššieho súdu, ktorú považuje za logickú a presvedčivú:

„Právna kvalifikácia, ktorá pokrýva väčší počet pojmových znakov (markánt) konania páchatel'a a jeho následku ako zákonných znakov trestného činu je v pomere špeciality oproti inak použiteľnej kvalifikácii, ktorá obsahuje nižší počet takých znakov (zachytáva menej faktických okolností pre subsumpciu, t.j. pre „vzťahnutie“ právnej normy na skutkovú podstatu). Ak teda obe konkurujúce si kvalifikácie konštatujú tie isté zákonné znaky a jedna z nich navyše aj ďalší zákonný znak, prednosť má rozvinutejšia kvalifikácia, ktorá výstižnejšie charakterizuje konanie páchatel'a. Ide o vzťah špeciality a subsidiarity, determinujúci v takýchto prípadoch vylúčenie jednočinného súbehu trestných činov.“

Pokiaľ ide o ustanovenie § 38 ods. 1 Tr. zák., treba ho vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku základnej skutkovej podstaty trestného činu, a teda nie ako okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby v rámci len jednej kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu. Konkrétna okolnosť môže ako okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby vytvoriť kvalifikovanú skutkovú podstatu s niektorou zo základných skutkových podstát napriek tomu, že je zákonným znakom, uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu (ak sú splnené vyššie naznačené podmienky). To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (viac) skutkových podstát trestných činov. Preto, ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu a spácha taký čin vlámaním, naplní zákonné znaky „markanty“ zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák., pri použití § 138 písm. e) Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.). Takéto aplikačné riešenie je v súlade ako s ustálenými kvalifikačnými pravidlami uvedenými vyššie, tak aj s vecnou logikou zákonnej represie, v kontexte ktorej nie je pri trestnom čine krádeže dôvod na liberalizáciu postihu kombinácie zákonných znakov malej škody s vlámaním oproti kombinácii znaku malej škody a inej použiteľnejšej formy závažnejšieho spôsobu konania, uvedenej v § 138 Tr. zák.“.

Skutočnosť, že obžalovaný S. I. sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvého stupňa ohľadne právnej kvalifikácie jeho protiprávneho konania a súčasne sa nestotožňuje ani s vyššie citovaným Stanoviskom Najvyššieho súdu SR, nemôže samo o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej nedôvodnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému S. I. súd prvého stupňa sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Súd prvého stupňa si súčasne splnil aj zákonnú povinnosť skúmania poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného, pričom dospel k správne záveru o existencii jednej poľahčujúcej okolnosti u obžalovaného podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (t.j. že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a jeho spáchanie úprimne oľutoval) a dvoch priťažujúcich okolností u obžalovaného podľa § 37 písm. h) Tr. zák. (obžalovaný spáchal viac trestných činov) a podľa § 37 písm. m) Tr. zák. (obžalovaný už bol odsúdený pre spáchanie trestného činu). V konečnom dôsledku súd prvého stupňa správne u obžalovaného za splnenia zákonných podmienok podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. trest ukladal ako súhrnný a aplikujúci ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zák. tento správne ukladal podľa § 212 ods. 4 Tr. zák. Súčasne aj podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému správne použil aj ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zák. ako určité zmierňujúce ustanovenie pri ukladaní trestu a to najmä vzhľadom na povahu spáchanej trestnej činnosti a výšku spôsobenej škody. Súd prvého stupňa tiež postupom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. následne správne u obžalovaného z dôvodu ukladania súhrnného trestu zrušil výroky o trste, ktoré boli obžalovanému právoplatne uložené v konaniach vedených na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 4T/71/2016 a 4T/59/2016.

Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky za zákonný a správny. Zároveň obžalovaný bol za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. správne zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Pokiaľ obžalovaný žiada uloženie trestu úplne na dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody, t.j. vo výmere 3 roky, uloženie takéhoto trestu obžalovanému by bolo v rozpore so zásadami ukladania trestov a nezodpovedalo by vyššie uvádzaným zákonným ustanoveniam, ktoré je súd povinný rešpektovať pri ukladaní trestu obžalovanému. Na prevýchovu a nápravu obžalovaného je nutné pôsobiť trestom dlhšieho trvania ako vo výmere na dolnej hranici zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody a to vzhľadom na jeho predchádzajúce početné odsúdenia a to opakovane aj pre majetkovú trestnú činnosť a tiež opakovane ukladané a vykonávané nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré u obžalovaného zjavne nevedli k jeho prevýchove a náprave, keď ďalej pokračoval v páchaní trestnej činnosti.

V rámci plnenia prieskumnej povinnosti ohľadne výroku o treste však krajský súd zistil pochybenie súdu prvého stupňa týkajúce sa zrušenia výroku o treste v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/73/2017 zo dňa 22.8.2017 postupom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. z dôvodu ukladania súhrnného trestu obžalovanému. Z pripojeného spisu Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/59/2016 bolo zistené, že citovaný rozsudok krajského súdu vychádza z predchádzajúceho rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom má svoj základ, nakoľko bol vydaný na základe odvolania podaného proti rozsudku súdu prvého stupňa. Preto súd prvého stupňa mal vo výroku o treste v napadnutom rozsudku v tomto konaní správne postupom podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. vo výroku o treste zrušiť rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/59/2016 zo dňa 30.3.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/73/2017 zo dňa 22.8.2018. Uvedený formálny nedostatok napravil krajský súd tak, že napadnutý rozsudok postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. por. zrušil vo výroku o treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu, pričom následne sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému uložil trest totožne so súdom prvého stupňa, nakoľko súd prvého stupňa obžalovanému uložil trest správne, v súlade so zákonom, avšak krajský súd považoval za potrebné vo výroku o treste odstrániť už vyššie uvedené formálne pochybenie.

Krajský súd tiež preskúmal výrok o náhrade škody v napadnutom rozsudku, ktorý rovnako považuje za zákonný a správny a v podrobnostiach odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku týkajúcu sa rozhodnutia súdu prvého stupňa ohľadne uplatnených nárokov na náhradu škody.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.